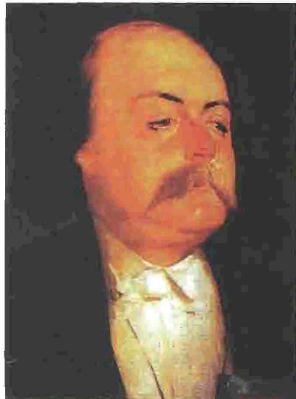

Τα Νεο... Κλασικά

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΠΟΒΑΡΥ» του Γουστάβου Φλωμπέρ. Μετάφραση: Κωνσταντίνος Θεοτόκης. Εκδ. «Πατάκη», σελ. 462, € 20.

Η «Ερωμένη» όλων των μυθιστορημάτων

Ο συγγραφέας της την ολοκλήρωσε το 1856. «Η Μαντάμ Μποβαρύ είμαι εγώ», δήλωνε από την πρώτη στιγμή ο Γουστάβος Φλωμπέρ. Στην Ελλάδα πρωτοεκδόθηκε το 1924, σε μετάφραση Κωνσταντίνου Θεοτόκη. Ήδη διάσημη, όλοι την ξέρουν, κι ασ μην την έχουν ίσως διαβάσει ποτέ.

Η μανιακή καταναλώτρια, ερωτευμένη κατ' έξιν με τον έρωτα, Εμμα Μποβαρύ, που πνίγεται στον επαρχιακό μικρόκοσμο και μοιάζει να μη χωρά πουθενά, ο φαρμακοποιός και τα μαντζούνια του, ο έρωτάς της για τον Ροδόλφο, η ιστορία με τον Λέοντα, η απιστία, η λαγνεία, η λακτάρα για κάτι μεγάλο και αιώνιο, η ολοσχερής ήττα και η φρικτή αυτοκτονία της, τελικά.

Ο μικρόκοσμος που νικά, εκείνο το ελάχιστο τίποτα που στο φινάλε και θριαμβεύει. Κι όμως, κάποια στιγμή

ήλπισε, εκείνη ήλπισε πραγματικά.

Χαμένη και κωμένη στα ρομαντικά της μυθιστορήματα, νοσταλγούσε les απ' το μέλλον μια συγκλονιστική αγκαλιά. Ακουμπώντας στον Κάρλο Μποβαρύ που τρέχοντας στους ασθενείς του, στάθηκε ανίκανος να την καταλάβει, μπορούσε όμως τόσο τυφλά να την αγαπά. Αλλά εκείνη, για άλλα διψούσε. Και δεν θα τα βρει πουθενά. Ούτε στην ιστορία της με τον Ροδόλφο προτού την εγκαταλείψει, αλλά ούτε και στο πρόσωπο του πιστού Λέοντα.

Κι όταν τα πράγματα οδηγηθούν από την απρονοσία της στο μη παρέκει, μόνος ο θάνατος θα αναλάβει εκείνο που δεν κατόρθωσε η εκάστοτε ερωτική αγκαλιά.

Η κυρία Μποβαρύ, συνώνυμο του ανικανοποίητου πάθους, ενέπνευσε αργότερα τον Τζούλιαν Μπαρνς («Ο Παπαγάλος του Φλωμπέρ») και τον Φίλιπ

Ντουμένκ («Ποιος σκότωσε τη μαντάμ Μποβαρύ»), και πρωτοκυκλοφόρησε στη γλώσσα μας το 1924 σε βιβλίο τσέπης, από τις εκδόσεις «Εξάντας» το 1994 σε μετάφραση Μπάμπη Λυκούδη και από τις εκδόσεις «Πατάκη» το 2000, επίκαιρη πάντοτε, αλλά ειδικά σήμερα, όσο ποτέ.

«Η ηθούσια ποικιλία των διαθέσεών της, που άλλοτε την έκανε μυστικοπαθή και άλλοτε χαρούμενη, φλύαρη, σιωπηλή, παράφορη, πίσυρη» που «άναβε χίλιους πόθους είτε με τα ένστικτα είτε με τις αναμνήσεις» στον εκάστοτε εραστή «ήταν ο τύπος της ερωμένης όλων των μυθιστορημάτων, η πρωίδα όλων των δραμάτων, η «εκείνη» όλων των ποιημάτων», διαχρονικά άπληστη, μόνιμως ερωτευμένη με το ανέγγιχτο, επιτρέποντας ως πρωίδα χάριτη μονάχα από έναν άνδρα, τον συγγραφέα της, τελικά να αλωθεί.